
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

Číslo 6

ČERVEN 2019

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Měsíc červen často provází myšlenky na prázdniny, dovolené a léto jako takové. Děti i rodiče čeká malá zkouška kreativity a organizačního talentu, aby se podařilo spojit představy a možnosti celé rodiny, jak prožít prázdniny.

Zároveň je také červen časem, kdy jsou svěcení kněží, někteří jejich spolupratři jim uvolňují kaplanská místa a začínající faráři začínají sbírat zkušenosti v nových farnostech. Když bývaly velké počty novokněží, bývaly velké počty změn. Letos jsou pro pražskou arcidiecézi svěcení 4 kněží, což asi velké změny nevyvolá. Bývá to věčné téma, jak a proč dochází ke změnám. Kdysi se vypisoval konkurs na uvolněná místa a byla možnost se přihlásit na místo, které dotyčný kněz považoval za vhodné pro svoji osobnost, obdarování a také omezení. Já pamatuji, když se mě litoměřický biskup už o Velikonocích ptal, jestli si troufnu na velké město do Mostu. Prožil jsem nějaký čas prvních zkušeností v Praze a Var-

šavě, tak mě tenkrát starý pan biskup docela pobavil a já postupně zjistil, že několik kandidátů přede mnou tuto nominaci odmítlo. A starší spolupratři mi pak občas dávali najevo, že dříve kněz v mém věku jen tak do okresního města nebyl poslán.

Kdysi měl každý biskup veliký výběr mezi kněžimi, a tak mohl mezi nimi vybírat podle jejich předností kazatele, zpovědníka, pedagoga, organizátora atd. Dnes musí každý kněz v podstatě být zároveň dobrým kazatelem, zpovědníkem, pedagogem, organizátorem a ještě se očekává, že se bude skvěle věnovat mladým, navštěvovat staré, a přitom bude pořád k zastížení na faře, nejlépe 24 hodin denně. Ale jak už to bývá, čekání na ideálního faráře se podobá čekání na ideálního partnera. Může být nekončící a může být úsměvné jako v jedné anekdotě, kdy mládenec hledal ideální ženu a když ji našel, zjistil, že ona čeká na ideálního muže, což on opravdu nebyl.

Oznámení

Dětská mše

Pravidelná mše svatá pro rodiny s dětmi bude 9.6. od 10.30 v Brandýse (navíc k pravidelné ranní mši v 8.30). Po dětské mši, cca. od 11:30, se koná setkání chlapců.

Biblický klub

Setkání Biblického klubu budou v úterý 4. a 18.6. od 19.15 na brandýské faře. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Manželské exercicie

V úterý 11. a 25.6. od 19.30 se konají na faře svatoignácké manželské exercicie s modlitbou, meditací a sv. přijímáním.

Modlitby matek

Maminky z naší farnosti se sejdou ke společné modlitbě růžence ve čtvrtek 20.6. ve 20 h. na faře.

Farní rada

Farní rada se sejde ve středu 12.6. v 19 hodin na faře.

Brigáda na faře

Zveme ochotné farníky na brigádu v budoucí kapli na faře v sobotu 15.6. od 9.00 h.

Pouť ve Svémyslicích

Srdečně zveme farníky na poutní mši sv. ve Svémyslicích ke cti svatého Prokopa v neděli 30.6. od 14.30.

První sv. přijímání

První svaté přijímání proběhne v neděli 23.6. v 8.30.

Den otců, volejbal a ohýnek

V neděli 16.6. od 14 hodin proběhne před bytovým domem č. 1315 v brandýské ulici Nábřeží již tradiční volejbalový turnaj naší farnosti. Všichni farníci jsou vřele zváni k účasti jako hráči či jako fandící diváci. V rámci Dne otců bude program pokračovat ohýnkem v přilehlé zahradě s opékáním buřtů a popíjením oblíbených nápojů. Spojení na organizátora akce Zbyňka Ludvíka: 728 670 233.

Liturgický kalendář

Čtvrtek 6. června

Památka sv. Norberta

Neděle 9. června

Slavnost Seslání Ducha Svatého

Čtvrtek 13. června

Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze

Neděle 16. června

Slavnost Nejsvětější Trojice

Středa 19. června

Památka sv. Jana Nepomuka Neumanna

Čtvrtek 20. června

Slavnost Těla a krve Páně

Pátek 21. června

Památka sv. Aloise Gonzagy

Pondělí 24. června

Slavnost Narození svatého Jana Křtitele

Pátek 28. června

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Sobota 29. června

Slavnost sv. Petra a Pavla

Noc kostelů

Letošní Noc kostelů v Brandýse se těšila velkému zájmu návštěvníků i médií. Pozvání do pořadu radia Proglas o noci kostelů, živý vstup do Českého rozhlasu, fotograf ze sdružení Člověk a víra. Letošní novinkou byla návštěva zvonice, která přitáhla zájem asi 50 návštěvníků. Pro velký zájem uvažujeme o dalším termínu zpřístupnění věže na začátku září v rámci dnů Evropského kulturního dědictví.

Moc děkuji organizátorkám letošní Noci kostelů v Brandýse Petře Jančurové a Marice Pečené a dalším pomocníkům Jožce Janákové, Vratislavě Kůlové, Karolíně Salačové s Klárkou a Petru Šilarovi, který obětavě provázal návštěvníky zvonice. Také děkuji farníkům za aktivitu v programu: Karolíně Salačové, Marice Pečené s přáteli, Petrovi Kukalovi, Filipovi Šestákovi, Kájovi Novákovi, Veronice Předotové a Lence Šimarové. Krásným večerem za záře svíček nás provázely citáty z bible a básně Petra Kukala. Děti mohly luštit kvíz nebo se věno-

vat omalovánkám, nabízely se informace k připravované rekonstrukci zvonice, návštěvníci se mohli seznámit s příběhem obrácení sv. Pavla, jemuž je kostel zasvěcen, mohli zapálit svíčku nebo ochutnat širokou nabídku mešních vín.

Velkou radost mám z dalšího rozvoje spolupráce se ZUŠ v Brandýse, která se rovněž podílela na programu večera. Žáci spolu s kantory se podělili o své umění za velkého zájmu návštěvníků a zároveň vyjádřili nadšení z možnosti vystoupit v krásném prostoru kostela a přání si vystoupení zopakovat.

Za přenos dění z Noci kostelů na facebook děkuji Františkovi Lonskému. Snad jsem na někoho nezapomněl. Jestli ano, tak se omlouvám, vím, že přípravu tohoto večera provázely i modlitby naší farnosti.

Radost mi udělala návštěva farníků i místostarosty Brandýsa nad Labem-Staré Boleslavi pana Homolky s manželkou, který vyjádřil zájem města pomoci s opravou zvonice.

Moje Velikonoce v Chile

Jsem ze Svémyslic, ale od února trávím pět měsíců v chilském Coquimbu v Jižní Americe. Upřímně musím přiznat, že jsem čekala katolické prostředí, pravděpodobně katolickou hostitelskou rodinu a spoustu tradic o každém svátku. Realita je ale trochu jiná. Velmi tu jsou rozšířené protestantské církve, já sama bydlím v rodině adventistů sedmého dne a moc zvyků se tu nedodrжуje.

Nejvíce jsem toho zažila na Květnou neděli, kdy jsem jela dopoledne ze zvědavosti do katedrály ve městě La Serena. Dorazila jsem ale trochu s předstihem, viděla jsem malý průvod k jinému kostelu a zúčastnila jsem se asi dvou třetin mše v kostele sv. Františka (Iglesia de San Francisco). Poté jsem na poledne přišla ke katedrále (Catedral de La Serena), kde se již zformoval velký průvod s několika kněžími v čele s vlajkami různých států Latinské Ameriky. Za doprovodů kytary jsme obešli jeden blok domů a v poledne začala oficiální mše, po níž chodilo mnoho rodin ke kněžím ještě pro osobní požehnání.

Na této neděli pro mě jsou ale nezapomenutelné hlavně ratolesti, které se světily. Před kostely bylo vždy několik prodejců a někde se rozdávaly i zdarma. U nás jsem byla zvyklá na jednu větvičku kočíček apod., ale tady měli všichni téměř kytice nebo různě spletené „košíčky“. Já jsem si před katedrálou vzala větvičky olivovníku s rozmarýnem.

Na další bohoslužbě jsem byla na Zelený čtvrtek. Dopoledne se v tělocvičně celebrowala školní mše a večer jsem byla ve farním kostele Svaté rodiny (Parroquia Sagrada Familia) ve vedlejší

čtvrti v Coquimbu, kde se myly nohy a po skončení se přibližně hodinu modlilo a zpívalo u bočního oltáře. Na Velký pátek jsem bohužel křížovou cestu ani mši svatou nestihla, protože se mi protáhl výlet, a na Bílou sobotu jsem celý den s hostitelským bratrem a spolužáky připravovala program slavnosti k výročí založení školy pořádané každoročně na konci května.

Vyrazila jsem znovu do kostela až na Boží hod. Dostala jsem se v rámci Coquimba do nejbližší kaple Ducha svatého (Capilla Espíritu Divino), kde mi velikonoční mše nijak výrazně odlišná od té české nepřišla, jen se po skončení rozdávala všem dětem čokoládová nadílka. Ve škole jsme měli volno jen v pátek a ve čtvrtek zkrácenou výuku do poledne, ale na Velikonoční pondělí jsme se učili jako obvykle. V rodině jsme jako děti dostaly košíček s čokoládovým zajíčkem, a ještě čokoládu ve škole. Překvapilo mě ale, že se tu nedodrжovaly žádné tradice typu pečení mazanců a beránků, barvení vajíček, koledování apod. Poprvé jsem tak prožila Velikonoce pouze v kostele.

Klára Muknšnáblová

Archa Jeana Vaniera

Na začátku května tohoto roku zemřel ve věku devadesáti let Jean Vanier, kanadský námořník, filozof, teolog, spisovatel, ale především člověk, který uměl v druhých nalézat a rozvíjet jejich dary.

Narodil se v roce 1928, a protože jeho otec byl námořní důstojník, i on ve svých třinácti letech nastoupil do námořní akademie. Konec druhé světové války jej zastihl v Paříži, kde s maminkou pomáhal přeživším z nacistických koncentračních táborů. Tato zkušenost jej velmi ovlivnila, takže i když po válce nastoupil do kanadského námořnictva, námořníkem dlouho nevydržel, protože měl pocit, že musí dělat něco jiného. Začal studovat filozofii, teologii, ale nejvíce ho zasáhlo, když viděl, jak žijí lidé s mentálním postižením v sociálních ústavech. Ve francouzském Trosly k sobě domů pozval tři muže z ústavu pro lidi s mentálním postižením, aby spolu žili. Asi zpočátku neměl moc představu, jak takové společenství může fungovat, ale věděl, že nějak začít musí. O tom svědčí i to, že jeden z trojice hned první noc utekl zpátky do ústavu. Nicméně dva muži s Jeanem Vanierem zůstali a společně tak dali vznik první komunitě Archa, ve které spolu žijí lidé s postižením a jejich asistenti. Komu-

nita v Trosly rostla, pak přibývaly další a z Archy se stalo celosvětové hnutí. Dnes je po celém světě 147 komunit Archy, ve kterých je kladen důraz na společný život, hledání kvalit a darů, které každý má, jen jsou občas skryté a nedocené.

Jeanu Vanierovi se podařilo vytvořit úžasnou mezinárodní síť menších či větších komunit bořící zdi, které stavíme kolem lidí s mentálním postižením a které nám brání je lépe poznávat a vidět dary, jimiž jsou obdarováni. Vybudoval Archu velmi otevřenou a přitom na pevných základech lásky k druhým bez rozdílu, takže již před mnoha lety mohl bez obav svěřit její kormidlo dalším s jistotou, že Archa bude ve svém díle pokračovat i bez něj.

Archa se stala velkou inspirací pro řadu lidí i z České republiky. Mnoho lidí jezdí pracovat do komunit Archy jako dobrovolníci či asistenti a v loňském roce se k Arše formálně připojily i dvě podobné komunity u nás – Villa Vallila v Červeném Újezdu a Benediktus v Modletíně, jejichž vznik Jean Vanier svým dílem inspiroval.

Za to Jeanu Vanierovi patří obrovský dík.

Několik myšlenek J. Vaniera

Dokud se nesmírím se svými vlastními slabostmi,
nebudu se moci opravdu rozvíjet.
Dokud se nesmírím s tím, že jsem
směsicí světla i stínů,
kvalit i nedostatků,
zralosti i nezralosti,
lásky i nenávnosti,
dokud neuznám, že jsme všichni dětmi
jednoho otce,
dokud nepřestanu rozdělovat svět
na „nepřátele“ („ty špatné“) a na „přá-
tele“ (ty „dobré“),
nepřestanu kolem sebe stavět bariéry
a šířit kolem sebe předsudky,

nebudu se tak moci opravdu rozvíjet.

Když ale připustím,
že mám slabosti i chyby,
ale že je mi zároveň odpuštěno,
mohu postupovat k vnitřní svobodě
a k opravdové lásce.
Jen tak se mohu smířit
nejen se svými nedostatky a slabostmi,
ale i s nedostatky a slabostmi ostatních.
I oni totiž našli u Boha odpuštění
a mohou se tak rozvíjet ke svobodě a
lásce.

*Z knihy Jeana Vaniera: Rodí se nová na-
děje*

Za potřebou vítězit se skrývá strach

Od mého dětství až dosud jsem pro-
žíval tři velice odlišná období. Když mi
bylo třináct, vstoupil jsem k námořnictvu
a strávil osm let ve světě, kde jsme se mu-
seli vyhýbat slabosti za každou cenu. Vy-
žadovalo se od nás, abychom byli zdatní
a rychlí, abychom stoupali v žebříčku
úspěšnosti.

Tento svět jsem opustil a otevřel se mi
jiný – akademický svět myšlení. Mnoho
let jsem studoval filozofii. Napsal jsem
doktorskou práci a zahájil jsem kariéru
vysokoškolského učitele. A znovu jsem se
ocitl ve světě, kde jsem se musel vyhýbat
slabosti, nevědomosti a neschopnosti –
výkonnost byla vším.

A pak jsem ve třetím období svého
života objevil lidi, kteří jsou slabí, mají
mentální handicap. Zasáhl mě nesmírně
rozsáhlý svět bídy, slabosti a křehkosti,
s nímž jsem se v nemocnicích a do-

movech pro mentálně postižené setkal.
Odešel jsem ze světa teorií a idejí, abych
objevil, co skutečně znamená být člově-
kem, být mužem nebo ženou. Učili mě,
jak usilovat o povýšení, soutěžit, být nej-
lepší. Přišlo mi to naprosto přirozené.

Když jsem sloužil u námořnictva, učili
mě dávat druhým rozkazy. Přišlo mi to
naprosto přirozené. Celý život mě učili,
jak šplhat po žebříčku nahoru, usilovat
o povýšení, soutěžit, být nejlepší, získá-
vat ceny. A k tomuto všemu nás vede
současná společnost. Když to tak ale dě-
láme, připravujeme se o společenství a
vzájemnost s druhými. Během dalších let
mého života mě ovšem učili a uzdravili
lidé, kteří jsou nazýváni mentálně posti-
žení a s nimiž žijí v komunitě Archa. Na-
učili mě, že za potřebou vítězit se skrývá
můj vlastní strach a obavy, strach z toho,
že ztratím na své hodnotě a budu od-

sunut stranou, strach otevřít své srdce a tváří v tvář druhým lidem, sužovaným bolestí, být zranitelný a cítit se bezmocný.

I mě sužuje bolest, zranění v srdci.

Z knihy Jeana Vaniera: Krása lidskosti

Doubravka Svobodová: Zazpívám

Vodil mě po horách
v hlubokých údolích
v čase i nečase v bouřkách a lijácích
i tehdy kdy slunce se smálo
Všude mě něco přitahovalo
všude mě něco okouzlovalo
Všude kousek ráje byl
a panenství a kratochvil
Tam i tam jsem si přála
zůstat déle
Tam i tam skryté tajemství
a jasně zářící nebe
A lípa lípečka
srdčitými listy zamávala
a přitom připomínala
že Láska je blízko
že Láska je na dosah

jen krůček ode mne
A tam šel On, Pán plný Ducha
plný ohledu a Lásky
přikryl rukou svou mé hříchy
moje nedostatky
Na konci cesty jsem
blíží se chrám
blíží se vrata
snad jenom vrátka
do rajské zahrady
kde tolik známých a přátel už mám
kde maminka s tatínkem těší se na mne
kde do jejich náruče padnu jak v chrám
kde koledu Lásky
se zástupem andělů
zazpívám

19.12.2011

Katarina Holcová: Po škole u svojich detí

Ďalšie tehotenstvo. Tentokrát naplánované. Mohla som ho vnímať od prvých dní. Často som myslela na malého tvorca, ktorý bol stále so mnou. Mala som radosť.

V ordinácii lekárov som mala pocit, že som neotehotnela, ale ťažko ochorela. Naháňali ma po vyšetreniach. Bola to opatrnosť lekárov, alebo honba za bodmi do nového bodového systému v zdravotníctve? Alebo to bolo so mnou naozaj vážne? V tehotenstve sa žena na mnohé veci pozerá ináč. Bála som sa. V noci ma budili strašidelné sny. Dodnes sa neviem zbaviť dotieravej otázky, či to ne-

bolo z tých dlhých minút neistoty prečakaných pred lekáorskými ordináciami.

V ďalších tehotenstvách som si skoro zvykla, že tehotná žena je zmenená na súbor čísel, ktoré sa musia zmestiť do akýchsi limitov. Mala som na naše pomery odvážneho lekára. Občas som vyčnievala z nejakého predpísaného intervalu a on mi napriek tomu podal ruku, usmial sa a poprial veľa zdraru do ďalšej kontroly. Odvaha miesto alibizmu. Bolo to užitočnejšie a účinnejšie ako ďalšie vyšetrenia. Budem si to pamätať vo chvíli, keď bude zodpovednosť na mne?

More. Nekonečné. V priestore i čase proti našej ľudskej obmedzenosti. Tajomné.

„Slané“, opakovala dcéra a stále ho ochutnávala.

Jedinečné dni, aké nám Boh dáva len niekoľkokrát za život.

Večer a cez najväčšiu obedňajšiu páľavu sme si v tieni záhrady s dcérou prezerali obrázkovú Bibliu a donekonečna opakovali príbeh o Mojžišovi. Každý deň znovu a znovu sme šli púšťou do Zaslúbenej zeme, každý deň prežívali s Izraelitami ich pochybnosti, neveru a Boží smútok.

Vedľa bývali mladomanželia so svojou 80-ročnou babičkou. Chceli jej urobiť radosť, vzali ju so sebou na svadobnú cestu, aby uvidela prvý krát v živote more. Babička sedela na vedľajšej terase, usmievala sa, skromne mlčala. Ale keď už neviem koľký krát počúvala rozprávanie o Mojžišovi, prihovorila sa nám. Spojil nás tajomný povraz spoločnej viery. Roz-

právali sme sa potom každý večer s ňou, aj s jej vnukom a jeho ženou. Bola to pre mňa nepredstaviteľná kopa lásky, s ktorou si tí traja ľudia vedeli vyjsť v ústrety, aby spolu vytvorili tak krásny týždeň. Chcelo to odvahy, pretože každý musel strašne veľa dať. O to viac ale dostal. Až to mohli rozdávať. Aj ja som si niečo odniesla. Skúsenosť, že aj keď svet občas vyzerá ako nehostinná púšť, kde nás Pán hladných a smädných opustil, existuje Zaslúbená zem zhmotnená v takýchto rodinách plných lásky.

Pozerala som sa na prastaré, nekonečná masy slanej vody, piesok na pláži, živé tvory v čistej vode, hory na obzore a šťastné deti vo vlnách. K tomu som vedela, že v tieni záhrady na terase je schovaná láskavá babička. Čas, ktorý Boh človeku daruje niekoľkokrát za život, aby si pamätal, že svet nie je vyprahnutá púšť, kde by sme si opustení od Boha museli vyrábať Zlaté teľatá.

Pokračování příště...

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána
Svémyslice, kostel sv. Prokopa
Žápy, kostel sv. Jakuba
Mratín, kostel sv. Michala
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha

Út, St 18.00, Čt 9.00, Pá 18.00, **Ne 8.30**
Ne 10.30
Ne 14.30
1. sobota v měsíci 16.15
mše nejsou
3. sobota v měsíci 16.15

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, sv. Václava
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie
Mochov, sv. Bartoloměje
Nehvizdy, sv. Václava
Chvaly, sv. Ludmily

Po, St, So 9.00, Út, Pá 18.00, **Ne 9.00, 18.00**
St, Pá 17:30, **Ne 9.30**
Ne 8.00
Ne 11.00
Čt, Pá 18.30, So 8.30, 18:30, **Ne 8.30**
